

РЕШЕНИЕ

№ 3528

гр. София, 15.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 06.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4070** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, В. В. с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на П. Ц. П. С. съдебен адрес: гр. С., жк „„, Б. срещу Заповед № ЧР-01-3198/15.12.2009 г. на П. на К., назначена С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска, оспорената заповед да бъде обявена за нищожна и оспорващият да бъде възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното му правоотношение. Инвокирани са доводи за това, че оспореният акт е издаден при липса на материална компетентност, предвид на факта, че по силата на § 63 (В сила от 24.11.2009 г. - ДВ, бр. 93 от 2009 г.) от ПЗР на ЗМВР, М. на вътрешните работи е правоприменик на активите, пасивите, правата и задълженията на М. на И. С., закрито с Решението на Народното събрание за приемане на структура на Министерския съвет на Република Б (ДВ, бр. 60 от 2009 г.), както и на документите, които не подлежат на архивиране по реда на Закона за Националния архивен фонд. Съгласно § 100 на същия закон, той влиза в сила един месец след обнародването му в "Държавен вестник" с изключение на § 1, 2, 21, 36, 39, 45, 56, 57, 59, 62, 63, 64, 65, 70 и 91, които влизат в сила от деня на обнародването му. Според оспорващия, след влизането в сила на § 63, председателят на К., назначена С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б вече не е имал правомощието да прекратява служебните правоотношения на държавните служители в закритото

Министерство на И. С..

В проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят се явява лично и адвокати Ч и Х, които поддържат жалбата. Въпреки дадения от съда срок пълномощниците не са представили доводите си в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Председателя на К., назначена С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б не се явява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че до 28.12.2009 г. П. Ц. П. е заемал длъжността „Главен експерт”, в сектор „Системи за ранно оповестяване”, в отдел „Комуникационни системи и системи за ранно оповестяване” в Дирекция „Комуникационни и информационни системи” към М. на И. С. с ранг: „III младши”. С. Заповед № ЧР-01-3198/15.12.2009 г. на Председателя на К., назначена С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б, служебното правоотношение на П. е прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСл.

С решение на Народното Събрание на Република Б от 27.07.2009 г. е приета структурата на Министерския Съвет на Република Б и видно от т. 3 на този акт е закрито М. на И. С..

Министерският Съвет е приел постановление № 190 от 30.07.2009 г. за назначаване на комисия за У. на П. В. В. С. закриването на М. на И. С., чиито поименен състав, съгласно чл. 1, ал. 2 се определя С. заповед на министър-председателя. По силата на чл. 3, т. 3 от Постановлението, председателят на К., урежда служебните и трудовите правоотношения С. служители на закритото министерство.

С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б, Г Г е назначен за П. на К. за У. на П. В. В. С. закриването на М. на И. С.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е била адресирана до Върховния Административен Съд, който с протоколно определение от 04.05.2011 г. я е изпратил по подсъдност на АССГ.

Оспорената заповед е съобщена на П. Ц. П. лично на 19.12.2009 г. видно от саморъчния подпис, положен върху приложения по делото екземпляр. Съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК, административните актове може да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им. Този срок е изтекъл на 04.01.2010 г., но според чл. 149, ал. 5 от АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение В. времето.

В. В. с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСл.

Предвид на обстоятелството, че срокът за оспорване на законосъобразността на Заповед № ЧР-01-3198/15.12.2009 г. е изтекъл, съдът следва да се ограничи единствено от инвокирания довод за нейната нищожност.

Проверката за нищожност, съгласно чл. 168, ал. 2 от АПК се извършва служебно от съда, дори когато няма искане за това от някоя от страните. В разглеждания случай страните не спорят, че процесната заповед не е обжалвана по съдебен ред, поради което е възможно да бъде извършена проверка за валидността ѝ.

В теорията и практиката на административното правораздаване могат да се открият няколко основни критерии, по които следва да се прави разграничение между нищожни и незаконосъобразни административни актове. Нищожността на един административен акт е порок, който е толкова тежък, че прави абсолютно невъзможно санирането му.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република Б и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2-91-ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. В разглеждания случай, Председателя на К. за У. на П. В. В. С. закриването на М. на И. С. е назначен С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б, на основание постановление № 190 на МС от 30.07.2009 г. на МС. Същият съгласно чл. 3, т. 3 от Постановлението, урежда служебните и трудовите правоотношения С. служители на закритото министерство. В постановлението не е приет срок, в който тази комисия следва да действа, поради което следва да се приеме, че тя е действала и към момента на издаване на оспорената заповед и актовете, издавани от председателя ѝ са били валидни. В тази В. съдът намира за неоснователно позоваването от страна жалбоподателя на § 63 от ПЗР на ЗМВР. С тази норма е уредено правоприемството на функциите на закритото Министерство на И. С. по отношение на неговите активи, пасиви, права и задължения. М. по своята същност не е орган на държавно управление, а администрация, подпомагаща централен орган на изпълнителната власт, какъвто е министърът. Няма пречка при цялостното З. на една административна структура, временно да бъде създаден административен орган, който да продължи да изпълнява задълженията на съществувалите органи, за да се осъществи плавното преминаване на функциите към други структури и да се гарантират законовите права на лицата, засегнати от закриването на администрацията. В разглеждания спор такива функции е изпълнявал Председателя на К., назначена С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б.

На следващо място нищожност на административен акт, съгласно практиката на Върховния съд, е налице, когато стабилен административен акт, от който добросъвестно са придобити права се оттегля от неговия автор или се отменя от по-горестоящия административен орган. В разглеждания случай е очевидно, че липсва такава хипотеза, която би предопределила нищожността на акта.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена на

основание конкретна норма от ЗДСл – чл. 106, ал. 1, т. 1.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др. Оспорената заповед е издадена в писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за прекратяване на служебното правоотношение са описани в заповедта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСЛ – 3. на администрацията. Налице е и точно описание на заеманата от жалбоподателя длъжност. Посочена е и датата на прекратяване на служебното правоотношение.

Съобразявайки изложените мотиви, съдът намира за неоснователни и недоказани релевираните от жалбоподателката доводи, касаещи нищожността на заповед Заповед № ЧР-01-3198/15.12.2009 г., поради което жалбата следва да бъде отхвърлена в тази ѝ част.

Недопустимо е искането за възстановяване на служителя на предишната му длъжност. Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение, Възстановяването на държавния служител при незаконно уволнение е конститутивна последица на евентуална отмяна на административния акт при успешно проведено пред компетентния съд оспорване, което към настоящия момент не е налице. Съдът не е оправомощен изрично да възстанови служителя. Това става по силата на закона, след отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Предвид на изложеното, жалбата в тази ѝ част следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да се прекрати.

По отношение на направените разноски. Ответникът по оспорването не е поискал заплащане на разноски, поради което на същия не следва да бъдат присъждани такива. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Ц. П. С. съдебен адрес: гр. С., жк „„, Б. срещу Заповед № ЧР-01-3198/15.12.2009 г. на П. на К., назначена С. заповед № Р-63/03.08.2009 г. на Министър-председателя на Република Б, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение, в частта, в която се иска обявяването ѝ за нищожна.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на П. Ц. П. в частта, в която се иска да бъде възстановен на предишната заемана длъжност.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 4070 по описа на АССГ за 2011 г. в тази му част.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.

